

Udtryk om, at vi havde behandlet Goldlovforlaget upaavirkede af vore egne Anskuelse, har gjort sig skyldig i en Fortalelse, og at han mente, at det var upaavirket af Andres Anskuelse (Broberg: Ja, saaledes skulde det være!) Det kunde nemlig efter Sammenhængen se ud, som om den ærede Taler bestyrdte os for at have gaaet Finantsministerens Erinde, og det maa jeg værgе os imod. Efter det ærede Medlems senere Udtalelse viste det sig jo imidlertid, at vi endog vare gaaede videre end den ærede Finantsminister, og altsaa forsaavidt havde givet Bevis paa en vis Grad af Selvstændighed. Jeg vil blot fastholde, at vi paa dette Punkt som paa alle andre følge vor egen Mening og ikke paa nogen Maade kunne gaa Andres Erinde. Men saa blev det jo sagt, at vi ikke havde viist Smødekommnen. Det var derimod Folkethinget, der havde viist Smødekommnen i Henseende til Forhandlingen. Ja, hvad nu denne Smødekommnen angaar, saa skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er ikke vanskeligt at vise Smødekommnen, naar man først forlanger en saa stor Nedsættelse, at vi paa Forhaand sige: Nei, den ville vi slet ikke være med til at forhandle om, vi forkaste Forlaget aldeles ubejet. Naar man tager saa yderlige extreme Standpunkter, at det andet Thing paa Forhaand siger: Nei, det er et Standpunkt, vi slet ikke kunne indlade os paa at forhandle om, saa er det ikke vanskeligt bagefter at være imødekommende ved at gaa bort fra det Standpunkt, skære Noget af og ikke stille saa overdrevne Fordringer. Jeg tror derfor, at denne Tale om Smødekommnen paa det Punkt ikke vil sige Andet, end at man nu dog har erkjendt, at det Forlangende, man tidligere har stillet, var i den Grad urimeligt, at man ikke kunde være bekjendt at fastholde det; jeg tror, at det er det Hele, det bethder. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at saa er der til dette Afslag i Henseende til Kvantiteten knyttet en anden Fordring, som netop aldeles betager denne Smødekommnen enhver Betydning, idet man siger: Ja, vi ville saa gaa ind paa ikke at forlange saa stor Nedgang, men saa forbeholde vi os, at vi ikke strax forhandle Dækningen, men at den bliver et Fremtidsspørgsmaal. Naar man knytter denne Betingelse til, stiller det Forlangende til os, saa siger jeg, at denne Indrømmelse har ikke Noget at sige, thi det maa man vide, at det er et Forlangende, som det paa Forhaand ikke kan antages, at man her vil gaa ind paa. At gaa ind paa at votere en Nedgang af et Par Millioner og saa slaa sig til Ro med, at saa skulle vi forhandle, hvor vi for Frem-

tiden skulle finde Dækning for de andre Millioner, det er et saadant Forlangende, at det tilintetgjør hele Betydningen, selv om der maatte ligge nogen Smødekommnen i den Nedgang i kvantitativ Henseende, som man var gaaet ind paa. Nei, var man bleven staaende ved den kvantitative Nedgang, havde slaaet af der og iøvrigt havde sagt: Saa ville vi fastholde de samme Kammer og den samtidige Behandling og derefter gaa til den med de samme Forudsætninger som Landstinget, saaledes at blot disse kvantitative Spørgsmaal om, hvormeget der skal slaaes af og dækkes, foreligge til Forhandling, kunde man endda have taget det som en Smødekommnen, men naar man stiller saa væsentlige nye Fordringer, er det Noget, der ganske tilintetgjør den, og jeg tror ikke, at man med Joie har Krav paa at sige, at der derved er viist nogen Smødekommnen, som vi skulle høre os for. Det blev fremhævet, at vi ikke havde viist Smødekommnen, og særlig blev der henvist til, at vi ikke vilde gaa ind paa Ophævelsen af Skibsafgiften. Men det er fuldstændig i Overensstemmelse med det System, vi fra Først af have vedkjendt os ved disse Sagers Behandling. Vi fik her oversendt en særlig Lov om Ophævelsen af Skibsafgiften. Saa sagde vi naturligtvis til os selv: Senere kan der komme den ene Lov efter den anden. Der kommer nu først en Lov om Opgivelse af denne Afgift, som man erkjender er skadelig og forkastelig, og som det er ønskeligt at faae afskaffet. Hvis vi gik ind paa det, saa var det et Afslag af 8—900,000 Kr., vi vare gaaede ind paa. Næste Dag kommer en anden Afgift, som ogsaa findes i høi Grad skadelig og derfor er ønskelig at blive af med. Vi have jo Ex. Bygningsafgiften; saa faae vi et Lovforslag over, og vi maa erkjende, at den Afgift ogsaa er skadelig, saa bliver den hævet, og saaledes ophæve vi den ene Afgift efter den anden, og tilsidst staa man med det Resultat, at Afgifterne ere borte, og Statskassen har ingen Penge, men Udgifterne ere stadig de samme, ja endogaa stigende. Da vi fik denne Skibsafgift over her til Behandling, kom vi paa det Reue med, at Spørgsmaalet om Nedgang i Indtægterne maa behandles under Et, saaledes at vi kunne samle alle de under samme Art og Klasse og Gruppe hørende Indtægter og saa overveie, hvilke vi kunne slaa af paa og saa samtidig sørge for Dækning. Det er det System, vi altsaa have fulgt, og det er fra det Synspunkt, at vi ogsaa nu under Forhandlingerne ikke sige: vi ville nu paa Forhaand slippe den Afgift og den Afgift, og saa bagefter overveie, om vi kunne skaffe Dækning, men vi sige: vi